

P&G CALLED MY PSYCHIATRIST

"Explain to me what the hell you did
with Cincinnati and Wall Street."

FERDINANDO FREGA

Η P&G ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ ΜΟΥ

«Εξήγησέ μου τι διάολο έκανες με το Cincinnati και τη Wall Street».

The P&G Saga · 19

Το σταθερό τηλέφωνο χτυπούσε συνέχεια και κανείς δεν απαντούσε. Ήμουν μόνος στο σπίτι, στο ντους.

Έμπαινε στο εβδομαδιαίο μου όριο — το ένα ντους που είχε δεχτεί η γυναίκα μου. Έλεγε ότι το πολύ πλύσιμο καταστρέφει το δέρμα του άντρα, ότι έπρεπε να μένω ίσα ίσα όσο καθарός χρειάζεται.

Η αλήθεια όμως είναι ότι ήθελε να γλιτώσει από τον λογαριασμό του γκαζιού.

Και πίστευε επίσης ότι αν δεν πλενόμουν, δεν θα πήγαινα με άλλες γυναίκες. Κρίμα που δεν ήξερε ότι στα άλλα σπίτια τα ντους ήταν δωρεάν. Και χωρίς χρέωση.

Αχαχαχαχ

Έφτασα στο τηλέφωνο, αλλά είχαν ήδη κλείσει.

Λίγο αργότερα χτύπησε ξανά. Αυτή τη φορά απάντησα, και ήταν ο γιατρός μου — ο ψυχίατρός μου, ένας πανεπιστημιακός καθηγητής που δεν είχα δει πάνω από πέντε χρόνια — και ζητούσε να με συναντήσει.

Τον άφησα να διαλέξει τη μέρα και την ώρα, με άμεση διαθεσιμότητα από τη μεριά μου: δέχτηκα, εκείνο το απόγευμα στις 5:30, στο ιατρείο του.

Έφτασα είκοσι λεπτά νωρίτερα, ένας παλιός κανόνας που κληρονόμησα από τον πατέρα μου και που τον υιοθέτησαν και οι μάνατζερ της Χώρας του Ανατέλλοντος Ηλίου.

Να φτάνεις νωρίς σε ένα ραντεβού σημαίνει ότι έχεις ήδη υπολογίσει το απρόοπτο, και αυτό σε κάνει αξιόπιστο και σίγουρο για τον εαυτό σου.

Τον είδα να βγαίνει από το δωμάτιό του. Η αίθουσα αναμονής ήταν γεμάτη κόσμο που έπρεπε να δει· ο καθένας είχε ραντεβού και κουβαλούσε 150 ευρώ στην τσέπη του, μόνο και μόνο για να ακούσει τι διάολο είχε να του πει.

Ήρθε προς το μέρος μου και με χαιρέτησε: «Αγαπητέ συνάδελφε, καλησπέρα, καλώς ήρθες, σε περίμενα». Μετά, γυρίζοντας στη γραμματέα του: «Carmen, μετάθεσε όλους τους ασθενείς τουλάχιστον μία ώρα. Έχω συνάντηση με τον συνάδελφό μου».

Minchia, συνάδελφος. Εγώ, με τέσσερα στα ιταλικά στο σχολείο και με απολυτήριο που μου το έδωσαν για αθλητικές διακρίσεις, και ο κόσμος νομίζει ότι είμαι γιατρός. Τι διάολο κάνει αυτός — τρελάθηκε;

Μπήκαμε στο γραφείο του και με έβαλε να καθίσω στη μικρή γωνιά του σαλονιού, μια πολυθρόνα δίπλα στην άλλη. Για μένα ήταν η πρώτη φορά· πάντα τον έβλεπα ως ασθενής. Κάτι μεγάλο έπρεπε να συμβαίνει, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι.

«Αγαπητέ Ferdinando, άσε με να μιλήσω πρώτος, όσο θέλω, και μετά θα σου δώσω τα πέντε λεπτά σου». Αχαχαχαχα

«Σε ξέρω από το 2009, όταν ήρθες για πρώτη φορά σε μένα, φερμένος από έναν φίλο μας γιατρό που έχει πια πεθάνει, και ποτέ δεν σε χρέωσα».

«Το επιβεβαιώνω, κύριε καθηγητά».

«Σκάσε, στον διάολο, μου είναι ήδη αρκετά δύσκολο να σου μιλήσω, γιατί εδώ έχουμε καταλάβει όλοι ένα πράγμα για σένα, χωρίς τον Γιουνγκ και τους φιλοσόφους του κόσμου: είσαι απλώς κάποιος που κανείς δεν περιμένει ότι υπάρχει — κι αντί γι' αυτό, να 'σαι, στην πόλη μου, και κάνεις τον κόσμο να γυρίζει το κεφάλι του».

«Θα είμαι σύντομος: εξήγησέ μου τι διάολο έκανες με το Cincinnati και τη Wall Street. Είναι δυνατόν να μην μπορώ να σε αφήσω μόνο ούτε ένα λεπτό;»

Αχαχαχαχα

«Κι ύστερα είμαι εγώ — εβδομήντα οκτώ χρονών, πανεπιστημιακός καθηγητής, εθνικός πρόεδρος της Ένωσης Ιταλών Ψυχιάτρων, διακόσιες δημοσιεύσεις — και δεν μπορώ να καταλάβω πώς κατάφερες να διασπάσεις τον ιστό.

«Όλοι όσοι ξέρω στην Αμερική μού τηλεφώνησαν. Ήθελαν να μάθουν αν η διάγνωσή σου για Διπολική Διαταραχή είναι αληθινή, κι εγώ την επιβεβαίωσα — αλλά ξέρουμε και οι δύο ότι αν δεν το είχα κάνει, θα σου έπαιρναν τη σύνταξη των 351 ευρώ τον μήνα.

«Τώρα πες μου τι έκανες. Πρώτα όμως πρέπει να σε ρωτήσω: παίρνεις κάποιο φάρμακο, και τι παίρνεις;»

«Κανένα φάρμακο εδώ και πέντε χρόνια. Μόνο μία τιμή εκτός ορίων στις αιματολογικές μου εξετάσεις, αλλά τίποτα ανησυχητικό».

«Εγώ αποφασίζω αν είναι ανησυχητικό. Ποια τιμή;»

«Τεστοστερόνη στο 1.400...»

Με κοίταξε και απάντησε: «*Minchia*, και πώς έγινε αυτό;»

«Φταίει η γειτόνισσά μου. Έχει έναν πισινό βγαλμένο από παραμύθι. Τη βλέπω και σηκώνονται όλα».

«Σταμάτα να χαζολογάς. Ας σοβαρευτούμε.

«Πες μου τι διάολο έκανες».

«Έκανα αυτό που μου έμαθες, αλλά χωρίς πτυχίο, χωρίς ειδικότητα, χωρίς σπουδές, χωρίς γραμματέα».

«Τι σημαίνει αυτό; Δεν καταλαβαίνω».

«Μελέτησα την ανθρώπινη συμπεριφορά, ντύθηκα συγγραφέας και την έγραψα — έτσι κανείς δεν μπορεί να πει ότι άσκησα ιατρική χωρίς άδεια, χωρίς να είμαι εγγεγραμμένος, χωρίς να γράφω συνταγές ή να βγάζω διαγνώσεις.

«Και τους πελάτες μου τους βρήκα στον ιστό. Αλλά επειδή δεν μπορώ να κόβω τιμολόγια, προτίμησα να μην πουλήσω τίποτα αμέσως. Θα το κάνω αργότερα, με όλη την κύρια δραστηριότητα, σε έναν μόνο παίκτη — αν δεχτεί να πέσει στη σημασιολογική παγίδα.

«Αυτό είναι όλο».

«Έχω μόνο μία ερώτηση για σένα.

«Γιατί άφησες τα ιταλικά έξω από τις γλώσσες;»

«Η Ιταλία είναι ένα μέρος όπου μπορείς να κάνεις διακοπές δεκαπέντε ημερών και να φας καλά, αλλά μετά πρέπει να φύγεις. Αλλιώς, μόλις ο κόσμος αρχίσει να ενδιαφέρεται για σένα, εξαπολύει άδικες επιθέσεις, γίνεται περίεργος, ακόμα και κακός, σε δυσφημεί και σε καταγγέλλει.

«Και η παγκόσμια ιστορία μάς διδάσκει ότι αυτή η χώρα ποτέ δεν αναγνώρισε τις ιδιοφυΐες της — ξεκινώντας από σένα, χωρίς να ψάξουμε παραπέρα. Αν είχες γεννηθεί στην Αμερική, σήμερα θα είχες μια άλλη ζωή. Μόνο όταν γυρίζεις με αναγνώριση από το εξωτερικό σε επικυρώνουν — κι ακόμα και τότε, με καχυποψία.

«Και μετά από δεκαοκτώ ποινικές δίκες το έμαθα μόνος μου, και δεν χρειάζεται να ζητήσω την άδεια κανενός».

Σηκώθηκα από εκείνη την πολυθρόνα, κοίταξα το ρολόι μου και είπα: «Μου μένει ακόμα ένα λεπτό για να σου πω κάτι.

«Κύριε καθηγητά, σ' ευχαριστώ — και σ' αγαπώ».

Ο δικός σου Ferdinando